Credinciosie in rutina zilnica

De foarte multe ori mesajele despre viata spirituala abunda in exemple de crize pe care unii credinciosi le experimenteaza in vietile lor, mesaje care de obicei ne indeamna la a lua o decizie. Daca un credincios aude asemenea predici an dupa an ori devine insensibil din cauza sunetului constant al clopotelului de alarma, ori le asociaza din punct de vedere spiritual doar cu situatiile de criza. Trebuie sa admitem ca de multe ori avem nevoie de un impuls pentru a lua decizii si cu siguranta ar trebui sa se aplice principii spirituale in momentele de criza din viata. Dar la fel de adevarat este si faptul ca cea mai mare parte a vietii noastre o petrecem facand lucruri de rutina, de aceea trebuie sa aplicam o latura spirituala si acestor fatete.
Fundamentul gandirii crestine este credinciosia -

"Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare sa fie gasit credincios in lucrul incredintat lui".
(1 Cor. 4:2)

Este adevarat ca majoritatea activitatilor crestinilor au de-a face cu lucruri de rutina. Tocmai de aceea se cere credinciosie. Ati observat vreodata ca atunci cand Pavel vorbeste despre caracterul crestinului, il relationeaza cu activitatile obisnuite ale vietii? In 1 Cor. 10:31 ni se spune: "Deci fie ca mancati, fie ca beti, fie ca faceti altceva, sa faceti totul pentru slava lui Dumnezeu". Bineinteles ca ne gandim la gloria lui Dumnezeu cand facem alte lucruri, dar atunci cand mancam sau bem ne gandim ca este doar rutina vietii (ca si in criza). O persoana spirituala insa trebuie dea dovada de credinciosie fata de Dumnezeu si in acestea, desi de cele mai multe ori sunt domeniile cele mai dificile.
Rutina nu este singura problema in viata spirituala, ci si lipsa de perseverenta. Daca ni se cere sa ne rugam in public, sa participam la vreo lucrare pentru Domnul sau daca suntem presati sa dam socoteala de credinta noastra, majoritatea dintre noi putem gasi o cale de a iesi din astfel de situatii. Insa fiecare dintre noi are tendinta de a nu veghea in rutina. Daca traim pentru o perioada de timp in rutina, in mod inevitabil ne vom plictisi si de multe ori suntem dezamagiti pentru ca pur si simplu rutina ne "darama". Dar daca principiile biblice functioneaza, cu siguranta trebuie sa se vada in mod continuu si in lucrurile de rutina ale vietii.

Dumnezeu are un cuvant important pentru astfel de situatii. Este un cuvant de care trebuie sa tinem cont daca vrem sa traim o viata spirituala. Ceea ce El vrea sa spuna se gaseste in Noul Testament, un cuvant care se traduce in diferite feluri, dar care are ca sens de baza "a se descuraja". Nu este vorba despre un lesin fizic, nici de o simpla oboseala, ci mai degraba de "lipsa de inclinatie mentala care se apropie uneori de lasitate" (se gaseste doar de 7 ori in NT). Luand in considerare acest sens, se pare ca Dumnezeu Si-a pus degetul in domeniile cheie ale vietii pentru ca astfel sa le acordam o atentie speciala si sa nu ne descurajam.

Credinciosie in mijlocul problemelor
„De aceea, noi nu cadem de oboseala, ci chiar daca omul nostru de afara se trece, totusi omul nostru dinlauntru se innoieste din zi in zi." Pavel avusese deja destule probleme cand a scris aceste cuvinte. Suferise enorm cand era in slujba celor din Corint. Cand a mers prima oara in oras, evreii s-au opus atat de mult incat a trebuit sa plece si sa se indrepte spre un alt loc. Dar viziunea pe care a avut-o de la Domnul l-a tinut in Corint timp de un an si jumatate (F.A. 18:6-11). Chiar si dupa siguranta data de

Domnul, tot a trebuit sa infrunte acuzatiile evreilor. Acest lucru s-a intamplat la sfarsitul celei de-a doua calatorii misionare. Cand a inceput cea de-a treia calatorie misionara, Pavel se afla in Efes si a comparat problemele pe care le-a avut acolo cu o lupta cu fiarele (1 Cor. 15:32). In acest oras nu numai ca evreii s-au impotrivit, ci si neamurile, locuitori ai Efesului care au manifestat un protest urias impotriva crestinilor.
Acestea au fost doar cateva din lucrurile pe care le-a experimentat Pavel cu putin inainte de a scrie (2 Cor. 4:16). Daca ar exista macar un om justificat sa se simta descurajat, cu siguranta ca ar fi Pavel! Dar el a spus ca n-ar face asta din doua motive. In primul rand, se merita sa suferi in slujba lui Hristos. Harul lui Dumnezeu se poate vedea in vietile celor care au fost ajutati, ceea ce inseamna ca problemele sunt foarte usor de suportat. In al doilea rand, Pavel a gasit siguranta in promisiunea ca Dumnezeu innoieste omul interior in fiecare zi, chiar daca omul exterior se vede prins in tot felul de presiuni si probleme. Exemplul este clar: in fata dificultatilor o persoana spirituala arata perseverenta, nu descurajare! Nu va ceda cand rutina va veni sa-i perforeze sufletul. Din contra, va da dovada de credinciosie constanta si persistenta in slujba la care a fost chemat.
Aproximativ sase ani mai tarziu, apostolul Pavel s-a gasit in circumstante diferite. Era inchis intr-o casa din Roma, asteptand judecata. Legea romana decreta ca intr-un asemenea caz, acuzatul trebuia sa astepte
procesul pana cand apareau acuzatorii. In cazul in care acestia ar fi ales sa nu mai insiste in cazul respectiv, prizonierul trebuia sa astepte 18 luni intregi inainte de a putea abandona cazul. Se pare ca evreii care l-au acuzat pe Pavel au preferat sa abandoneze cazul, acesta ramanand in Roma timp de doi ani intregi. Daca ar fi ajuns la proces Pavel ar fi fost absolvit si slujba lui s-ar fi recuperat. Dar pentru ca n-au mai insistat in acuzatiile aduse, nu numai ca l-au imobilizat pe Pavel timp de doi ani intregi, ci au si pus sub semnul intrebarii slujba lui…astfel n-a fost nici absolvit, nici condamnat. Bineinteles ca a fost testata rabdarea lui Pavel, ca de altfel si a prietenilor care-l asteptau. Celor din Asia Mica le-a scris: “Va rog iarasi sa nu va pierdeti cumpatul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastra”. (Ef. 3:13). El nu vroia ca ei sa fie descurajati din cauza situatiei lui. Fara indoiala multi se rugau sa fie absolvit repede si pus in libertate. Pentru a infrunta o asemenea problema aveau nevoie de rabdare si curaj. Ar fi fost foarte usor si normal ca descurajarea lor sa creasca pe masura ce timpul trecea. Chiar noi insine am spus de atatea ori in fata unei probleme: “Ce bine ar fi sa se rezolve odata, fie intr-un fel, fie intr-altul; nici nu ma mai intereseaza daca rezultatul ma defavorizeaza; ceea ce vreau e sa vad mai repede problema terminata. Nu mai suport nesiguranta!”
Insa suntem indemnati sa fim credinciosi chiar si in mijlocul problemelor nerezolvate inca, aducandu-le inaintea lui Dumnezeu si asteptand cu rabdare solutia de la El. Crestinul spiritual trebuie sa fie caracterizat de o astfel de credinciosie.

Credinciosie în rugaciune
Al doilea domeniu în care trebuie sa fim credinciosi (toti fiind tentati sa dam înapoi) este viata noastra de rugaciune.

Domnul nostru ne-a aratat ca oamenii trebuie sa se roage întotdeauna si sa nu se dea batuti. Persoanele care au auzit pentru prima oara acele cuvinte au fost cele carora Isus le vorbea despre cea de-a doua venire (Lc. 17:20), facând ca aceasta pilda sa se poata aplica în special acelora dintre noi care suntem aproape de Rapirea Bisericii. De multe ori, noi, cei care avem aceasta speranta binecuvântata în inimile noastre, putem fi acuzati ca suntem lenesi în lucrarea Domnului în timp ce asteptam venirea Lui. Din contra, ar trebui sa fim chiar mai zelosi. Bineînteles, partea cea mai importanta a oricarei lucrari crestine este rugaciunea.

Povestea pildei este un studiu al contrastelor. O vaduva ale carei drepturi în acea societate ar fi fost nule, apare în contrast cu un judecator nedrept (literal, un judecator al nedreptatii) care, aparent nu trebuie sa dea socoteala nimanui. Vaduva nedreptatita vrea sa i se faca dreptate, si în cele din urma primeste ceea ce cere, dar doar pentru ca merge de mai multe ori la judecator. Din aceasta pilda, Domnul scoate trei promisiuni în ceea ce priveste rugaciunea: (1) Spre deosebire de judecatorul nedrept care nu se ocupa de cei care se prezentau în fata lui, noi avem un Tata ceresc care are o grija enorma de cei care apeleaza la El. (2) În locul unei pozitii fara drepturi, cum i se întâmpla vaduvei, noi suntem cei alesi de Dumnezeu, cu toate privilegiile pe care le are o asemenea relatie. Noi apelam la un Tata ceresc ca mostenitori alesi ai tuturor lucrurilor. Atunci, de ce sa ne descurajam când ne rugam? (3) Domnul promite ca El "în curând va face dreptate". Promisiunea nu consta în faptul ca raspunsul trebuie sa vina imediat ce este facuta cererea. Promisiunea consta în faptul ca atunci când soseste clipa potrivita raspunsului, toate piesele puzzle-ului se asaza dintr-o data la locul lor. De asemenea întârzierea raspunsului la rugaciunile noastre nu se afla în contradictie cu promisiunea ca dreptatea va veni repede. În timp ce asteptam, nu trebuie sa ne pierdem speranta deoarece stim ca Dumnezeu cunoaste mai bine care este timpul potrivit pentru a ne raspunde.
Cele trei promisiuni, deci, sunt ca avem un Tata ceresc, o pozitie cereasca si o promisiune cereasca. Acestea ne încurajeaza la a fi credinciosi în „rutina" rugaciunii. Crestinul spiritual nu trebuie sa renunte atunci când se roaga.

Credinciosie în fapte bune
Ati cunoscut vreodata vreo persoana care este atât de spirituala încât pare ca nu serveste la nimic? Câteodata auzim spunându-se ca o persoana e cu capul prea în cer încât nu serveste la nimic pe pamânt. Domnul accentueaza acest lucru si ne aminteste de doua ori în NT ca nu trebuie sa uitam faptele bune (Gal. 6:9-10; 2 Tes. 3:13).
În Galateni dezvoltarea faptelor bune se prezinta astfel: "Asadar, cât avem prilej, sa facem bine la toti, si mai ales fratilor în credinta". Aceasta bunatate imita viata lui Hristos care "umbla din loc în loc, si facea bine." (F.A. 10:38). În Tesaloniceni îndemnul la fapte bune se face referindu-se la comportamentul contrar al unor credinciosi din acea biserica. Unii, evident, abandonasera munca sub pelerina falsei smerenii, spunând ca asteptau întoarcerea Domnului. Acele persoane se ocupau mai mult de lucrurile strainilor decât de cele proprii. Se pare ca acei credinciosi erau ocupati sa-i convinga pe altii ca si ei ar trebui sa-si abandoneze munca datorita apropierii revenirii lui Isus Hristos (v.11). Acest îndemn spiritual trebuie sa fi fost greu de respins deoarece ar fi putut parea ca respectiva persoana se opune ideii de pregatire a unei atitudini de asteptare a venirii Domnului. Pavel a prezentat prostia unui asemenea argument si i-a încurajat pe cei credinciosi în rutina vietii.
Acest aspect expune si problemele unor crestini din ziua de azi. Este foarte usor pentru cei ce-si folosesc timpul în lucrarea Domnului sa justifice lipsa de timp pentru a face fapte bune obisnuite, spunând ca sunt ocupati cu lucrarea Domnului. Omisiunea unui asemenea mod de gândire este aceasta: faptele bune obisnuite de fapt constituie lucrarea Domnului si nici unul dintre noi, fiind lucratori crestini si spirituali, nu trebuie niciodata sa renuntam la ele.

Credinciosie în marturie
O viata dedicata facerii de bine trebuie sa fie însotita de proclamarea pozitiva si directa a Evangheliei (2 Cor. 4:1). A face bine doar, fara a da si o marturie, arata o Evanghelie sociala; pe de alta parte, a aduce marturie fara a face fapte bune arata o Evanghelie fara podoabe. Daca gresim în acest domeniu…ce tragice vor fi rezultatele pentru altii si ce goale vor fi vietile noastre spirituale!
În acest verset exista doua motive care ne sunt date pentru a proclama mesajul în orice moment. Primul

este mesajul în sine. Cartea 2 Corinteni spune ca este vorba de un mesaj de viata, glorie, dreptate, libertate si putere transformatoare. Un al doilea motiv ar fi simplul fapt ca noi însine am experimentat aceasta putere transformatoare. Stiind din experienta proprie ceea ce poate face Evanghelia, ne vedem obligati sa spunem si altora. Niciodata nu trebuie sa renuntam pentru ca acum cunoastem mesajul si-l traim. Rezultatele marturiei depind doar de Dumnezeu, dar a depune marturie este un lucru care tine de noi. Domnul nostru ne-a atras atentia ca vor fi multi care în aparenta vor primi mesajul, dar care, dupa un timp, vor arata prin lipsa lor de roada ca de fapt n-au crezut pentru a fi salvati (Lc. 8:4-15). Pavel ne-a spus ca în vremurile din urma va fi multa „evlavie", însa o evlavie ce nu arata o înnoire a vietii pentru ca nu are putere (2 Tim. 3:5). În ciuda acestui lucru, responsabilitatea noastra ramâne aceeasi, adica sa semanam Cuvântul. Cel care da înapoi în acest domeniu nu are o adevarata viata spirituala. Acestea sunt, deci, cele patru domenii vietii în care vom demonstra spiritualitatea noastra sau lipsa ei în fiecare zi. Sa stii cum sa traiesti triumfator în mijlocul problemelor, sa fii constant în rugaciune, chiar si atunci când se întârzie raspunsul, sa fii bun cu cei din jur si sa marturisesti cu credinciosie Evanghelia harului lui Dumnezeu sunt domeniile prin care putem, cu credinciosie în rutina, sa aratam adevarata masura a spiritualitatii noastre.

Cu cât traiesc mai mult, cu atât sunt mai convins ca adevarata spiritualitate nu se demonstreaza de la amvon, ora biblica, scoala duminicala sau de la întrunirile diaconilor si ale prezbiterilor, etc., ci se demonstreaza mai bine printr-o viata constanta de credinciosie fata de Dumnezeu în primul rând, si apoi fata de cei care ne sunt mai apropiati din casele noastre. Un anumit tip de spiritualitate poate fi aratat pentru galerie, dar spiritualitatea pe care o doreste Dumnezeu trebuie sa fie cultivata si practicata consistent si cu perseverenta în rutina zilnica. Amin.

Dr. CHARLES RYRIE,
Profesor la Seminarul Teologic Dallas

Copyright © Cuvantul Vietii Romania. Toate drepturile rezervate. Reproducerea partiala sau integrala a articolelor este interzisa.